

**THE
CRYSTAL
SHIP**

Street art in Ostend

Initiative by Toerisme Oostende vzw
Curated by All About Things

P E L C K M A N S

Inhoud **Content**

Voorwoord/**Introduction** 4

Interview 6
Bjørn Van Poucke

Carnival of Life 16
2024

The Crystal Ship 94
2023 – 2016

Index 212
kunstenaars/**artists**
2023 – 2016

Voorwoord

Het kunstenfestival The Crystal Ship meerde in 2016 voor het eerst aan in Oostende en is sindsdien uitgegroeid tot een van de meest prominente streetartevenementen wereldwijd. Zowel Belgische kunstenaars als Roa, Jaune en Strook, alsook internationaal gerenommeerde namen als Axel Void, Paola Delfín, Escif, Miss Van, Sebas Velasco, Elian en Wasted Rita hebben hun stempel gedrukt op de kuststad. Hun indrukwekkende muurschilderingen, sculpturen en installaties hebben van Oostende de grootste openluchtgalerie van België gemaakt.

Het initiatief voor dit kunstenfestival bleek meteen bij de eerste editie een uitstekende zet van Toerisme Oostende vzw. Oostende is een stad met een ruw randje. Een stad waar *edgy* projecten volledig tot hun recht komen. Dankzij de draagkracht van de Oostendenaars en de artistieke inbreng van All About Things, de curators van The Crystal Ship, begon in 2016 een succesverhaal dat momenteel nog lang niet ten einde is.

Dit boek is een collector's item voor elke kunstliefhebber. Het biedt een overzicht van alle kunstwerken sinds de start van het festival. Streetart van wereldklasse, met Oostende als het ideale canvas. De nadruk van dit boek ligt op de editie van 2024. Die kreeg extra kleur dankzij James Ensor. In 2024 was het 75 jaar geleden dat de Oostendse kunstenaar overleed en ter ere daarvan werd in de Stad aan Zee een Ensorjaar georganiseerd. De artiesten die in dat jaar afzakten naar The Crystal Ship, lieten zich onder het thema 'Carnival of Life' eveneens inspireren door de Oostendse grootmeester.

Aangezien kunst in de openbare ruimte vergankelijk is, zijn niet alle kunstwerken en installaties vandaag de dag nog aanwezig, maar zijn ze wel vereeuwigd in dit boek.

Introduction

The Crystal Ship Art Festival dropped anchor for the first time in Ostend in 2016. Since then, it has grown to become one of the most prominent street art events in the world. Belgian artists like Roa, Jaune and Strook, as well as internationally respected names like Axel Void, Paola Delfin, Escif, Miss Van, Sebas Velasco, Elian and Wasted Rita, have all left their mark on this famous seaside resort. Their impressive murals, sculptures and installations have transformed Ostend into the largest open-air art gallery in Belgium.

The art festival, even from its very first edition in 2016, turned out to be a massive success. Ostend is a city with some rough edges, where edgy projects can truly blossom. Thanks to the support of the Oostendenaars and the artistic influence of All About Things, the curators of The Crystal Ship, it will be a household name for years to come.

This book is a collector's item for every art lover. It offers an overview of all the works that have been created since the start of the festival. Together, they represent a collection of world-class street art, with Ostend as the ideal canvas. The book focuses in particular on the 2024 edition of the festival, to which extra lustre has been added by the great James Ensor. This year marks the 75th anniversary of the death of the famous Ostend artist and the city has organised an Ensor year to honour one of its most famous sons. With this in mind, the artists taking part in this year's Crystal Ship have also sought inspiration from the grandmaster himself, taking the 'Carnival of Life' as their theme.

Because art in public spaces is transient, some of the works and installations can no longer be seen in the city, but they have at least been immortalised in this book.

The image shows a coastal scene. In the foreground, there are large, grey, layered rocks. To the left, a small patch of water meets the shore. A paved promenade runs along the coast, with a few people walking and a person on a bicycle. In the background, a city skyline is visible under a cloudy sky. The skyline includes several multi-story apartment buildings and a prominent tall, modern skyscraper on the right.

The Crystal Ship

Curator Bjørn Van Poucke
All About Things

Sinds kunstcurator Bjørn Van Poucke in 2016 zijn anker uitgooide in Oostende, is het kunstenfestival The Crystal Ship een internationaal begrip geworden. Meer dan 100 kunstenaars maakten er al kunst in de openbare ruimte. En voor Van Poucke hoeft het schip niet snel te stranden. ‘De honger is er nog steeds.’

In de jaren 2000 doemden overal ter wereld streetartfestivals op. België bleef echter achter. Daarop besliste Bjørn Van Poucke om de zijlijn in te ruilen voor het veld. In 2008 organiseerde hij zijn eerste festival in Hasselt. ‘De tijden waren anders’, lacht de Gentse kunstcurator. ‘Streetart stond nog in zijn kinderschoenen en werd niet serieus genomen. Het was heel moeilijk om de nodige financiële middelen te vinden. Bij de steden waar we aanklopten, bleef de deur gesloten.’

Eind jaren 2010 was kunst in de openbare ruimte nog niet ingeburgerd als nu, verduidelijkt Bjørn Van Poucke. Banksy was bijvoorbeeld nog geen begrip. Streetart werd allesbehalve omarmd en bereikte slechts een nichepubliek. Toch motiveerde dit hem om voluit te gaan in zijn rol als voortrekker. Van Hasselt tot Roeselare: elk jaar ging hij de uitdaging aan om meer kleur in het straatbeeld te brengen.

Waarom ben je zo’n voorvechter van kunst in de openbare ruimte?

BJØRN VAN POUCKE: ‘Ik beschouw kunst als het venster op de wereld. Er zijn nog steeds heel wat mensen die de drempel te hoog vinden om een kunstgalerie of een museum binnen te stappen. Daarom sprak streetart mij altijd zo hard aan. Het is kunst voor en door het volk. Het is democratisch en bovendien toegankelijk. Ik geloof dat we met The Crystal Ship voor veel mensen de drempel naar kunst verlagen.’

Hoe ben je in Oostende beland?

VAN POUCKE: ‘Tijdens de paasvakantie werd er 30 jaar lang het Internationaal Vliegerfestival georganiseerd op het strand van Oostende. Toen de organisator daar in 2015 mee stopte, kwam er ruimte vrij in Oostende. De stad had al een theaterfestival en een filmfestival, maar nog geen kunstfestival. Ik vind Oostende een stad met een hoek af. *(lacht)* Ze denken *out of the box*; de stad heeft iets rock-‘n-roll. Ik zag meteen de match tussen streetart en de badstad.’

Voelde je meteen het vertrouwen van het Oostendse stadsbestuur?

VAN POUCKE: ‘Ja. De eerste editie van The Crystal Ship in 2016 was misschien wel tien keer groter dan de festivals die ik tot dan toe organiseerde. Oostende was direct bereid er flink wat budget voor vrij te maken. Er was bijvoorbeeld geen graffiti-cultuur in Oostende – in vergelijking met de grotere steden zoals Brussel, Gent, Antwerpen en Luik – maar ondanks het gebrek aan achtergrond namen ze het kunstenfestival heel serieus. Hoe het stadsbestuur tegenover The Crystal Ship stond, was nieuw en verfrissend voor mij. Het is een droom om in zo’n context te kunnen werken.’

In de aanloop naar de eerste editie heeft Johan Vande Lanotte (*ex-sp.a-politicus en toenmalig burgemeester van Oostende, red.*) mij ge-sms’t: “Als we binnen het jaar 30.000 bezoekers halen, ben ik supertevreden.” Binnen de twee weken hebben we die kaap gehaald, wat uiteindelijk is opgelopen tot 75.000 bezoekers. Toen hebben ze ons meteen een contract voor vier jaar voorgesteld. En toen dat afliep opnieuw.”

Met The Crystal Ship krijg je de vrijheid en het vertrouwen van Oostende. Dat wierp vrijwel meteen zijn vruchten af.

VAN POUCKE: ‘We zijn in korte tijd uitgegroeid tot één van de belangrijkste streetartfestivals van Europa. Die titel claim ik trouwens niet zelf. *(lacht)* Dat zijn de woorden van Juxtapoz, een toonaangevend Amerikaans kunstmagazine. Ik heb de indruk dat veel gelijkaardige evenementen zijn opgehouden te bestaan na de pandemie, maar wij blijven bestaan, mede dankzij de onvoorwaardelijke steun die ik hier krijg.’

Since art curator Bjørn Van Poucke first dropped anchor in Ostend in 2016, the art festival The Crystal Ship has developed a well-deserved international reputation. More than 100 artists make art in public spaces. “And long may it continue”, says Van Poucke. “The hunger is still there.”

In the first decade of the 21st century, street art festivals were popping up all over the world. But not in Belgium. Bjørn Van Poucke decided to do something about it. Leaving the artistic sidelines and stepping resolutely onto the field of play, in 2008 he organised his first festival in Hasselt. “Things were very different in those days,” remembers the Ghent-based art curator with a smile. “Street art was still in its infancy and wasn’t taken seriously. It was very difficult to find the financial backing we needed. We went knocking on the doors of various cities, but those doors remained firmly closed.”

By 2010, the situation had not changed significantly: art in public spaces was still not as widely accepted as it is today, explains Bjørn Van Poucke. For example, Banksy was not yet the icon that he was destined to become. Street art was not embraced by the general public and remained a niche activity for a limited group of fans. This made Van Poucke even more determined to take on his self-appointed role as pioneer. From Hasselt to Roeselare: every year he took up the challenge to bring more colour and life into the Belgian streetscape.

Why are you such a powerful advocate of art in public spaces?
BJØRN VAN POUCKE: “I regard art as a window on the world. But there are still lots of people who find the threshold for visiting an art gallery or museum too high. That is why street art appealed to me so strongly, as a powerful alternative to reach these people. Street art is art by the people and for the people. It is both democratic and accessible. I believe that with The Crystal Ship we have lowered the threshold to art for a wider general public.”

How did you end up in Ostend?

VAN POUCKE: “For more than 30 years, an international kite festival was organised annually in Ostend during the Easter holiday. When the organisers of this festival decided to call it a day in 2015, there was space in Ostend to do something else, something different. The city already had a theatre festival and a film festival, but no art festival. To my mind, Ostend has always been a little bit crazy. *(laughs)* They think outside the box here. There is something rock and roll about the place. I could instantly see how a match between street art and the queen of the seaside resorts might work.”

Did you immediately sense that you had the confidence of the city authorities?

VAN POUCKE: “Yes. The first edition of The Crystal Ship in 2016 was probably ten times bigger than anything I had organised before. Ostend was willing to allocate a serious budget to make this possible. For example, at that time there was no graffiti culture in the city, certainly in comparison with larger cities like Brussels, Ghent, Antwerp and Liege. But in spite of this lack of a background, everyone here took us seriously. In this respect, the attitude of the city council towards The Crystal Ship was new and refreshing for me. It is a dream to be able to work in that kind of context.

“In the run-up to the first edition, Johan Vande Lanotte *(the former SP.A politician, who was then burgomaster of Ostend)* sent me a text message, which said: ‘If we get 30,000 visitors during the first year, I will be more than satisfied.’ In fact, we passed that target during the first two weeks and by the end of the festival we had attracted around 75,000 spectators. After that, they immediately offered us a four-year contract. And once that expired, they gave us a new one.”

Thanks to The Crystal Ship, you gained the confidence of Ostend and the freedom to experiment. That bore fruit almost immediately.

VAN POUCKE: “In a relatively short time, we grew into one of the most important street art festivals in Europe. And those aren’t my words. *(laughs)* They are the words of Juxtapoz, a trendsetting American art magazine. I get the impression that many events of this kind have disappeared in the aftermath of the COVID pandemic, but we are still going strong, thanks in large part to the unconditional support that we get here.”

Wat beschouwde jij als de referentiefestivals toen je met The Crystal Ship begon?

VAN POUCKE: 'Martyn Reed, de oprichter van het streetartfestival NuArt, was misschien wel de grootste inspiratiebron. Sinds 2001 organiseert hij NuArt in Noorwegen en sinds 2017 vindt er ook een zusterfestival plaats in Schotland. Hij heeft het idee in mij aangewakkerd om een Belgische variant te organiseren. En kijk nu. NuArt en The Crystal Ship zijn de grootste Europese festivals in hun soort. We kennen elkaar goed als organisatoren en brainstormen ook samen over elkaars projecten.'

Over brainstormen gesproken. Hoe ben je op de naam The Crystal Ship gekomen?

VAN POUCKE: 'Oorspronkelijk dacht ik aan Day One. Kunst is ontstaan in de tijd van de Neanderthalers. Vanaf het begin van de mensheid maakt men muurtekeningen. Maar toen vroeg Oostende om toch een link te leggen met de stad of de zee. Ik herinner mij dat iemand Streetart Oostende heeft voorgesteld, maar dat vond ik toch net te *cringe*. (lacht)

Uiteindelijk heb ik een kaas-en-wijnavond georganiseerd voor al mijn maten. Veel vrienden van mij werken in de reclamewereld – daar zitten clevere koppen tussen. Het idee was: ik voer ze zat en aan het einde van de avond heb ik een naam voor mijn kunstenfestival. De avond zelf was legendarisch – er is veel wijn gedronken en weinig kaas gegeten – maar niet bepaald vruchtbaar. De ochtend erop werd ik wakker en had ik nog steeds geen naam. (lacht)

Ik had dezelfde ochtend een meeting met het bestuur en de burgemeester. Daar moest ik de definitieve naam van het festival voorstellen. Op weg daarheen luisterde ik in de auto naar The Doors, een van mijn favoriete bands. Plots sprong

Spotify op het nummer *The Crystal Ship*. Dat is een minder bekend nummer van Jim Morrison, maar wel heel mooi en poëtisch. Ik wist meteen: dat wordt de naam.'

Oostende was tot dan toe niet vertrouwd met muurschilderingen. Hoe werd The Crystal Ship ontvangen door de Oostendenaren?

VAN POUCKE: 'Verrassend enthousiast. We hebben in 2016 een oproep gelanceerd om eigenaars van muren te overtuigen. Ongeveer 50 procent van de beschilderde muren van de eerste editie zijn ons aangeboden door Oostendenaren. Dat is best veel voor een evenement dat uit het niets komt. Het jaar daarop werden we zelfs overstelpt met voorstellen. Sindsdien is dat niet gestopt. We krijgen wekelijks mails van mensen die op die manier hun steentje willen bijdragen aan The Crystal Ship.

Het leeft heel hard onder de Oostendenaren. Dat is altijd een belangrijke doelgroep voor ons geweest. Het is nooit de bedoeling geweest om enkel te focussen op bezoekers van buitenaf. Voor mij was één van de voorwaarden om The Crystal Ship te organiseren dat we ook de deelgemeenten van Oostende erbij zouden betrekken. Ik vind het enorm belangrijk om een draagvlak te creëren met de lokale inwoners. In de wijken organiseren we ook gemeenschapsprojecten, zoals we dit jaar een maskerworkshop hebben gedaan met Briek vzw, een organisatie die creatieve workshops aanbiedt aan mensen met een verstandelijke beperking.

Ik vertel elke kunstenaar die naar Oostende komt wat Oostende is, hoe de inwoners hier zijn, waarom mensen de kuststad zo graag bezoeken... Ik vind het belangrijk dat ze weten welke plek ze als canvas gebruiken.'

When you first started with The Crystal Ship, which other festivals did you regard as the references for what you wanted to achieve?

VAN POUCKE: “Martyn Reed, the founder of the NuArt street art festival, was possibly my biggest source of inspiration. He had been organising NuArt in Norway since 2001 and launched a sister festival in Scotland in 2017. It was his example that sparked the idea in my head to do something similar in Belgium. And look where we are today! NuArt and The Crystal Ship are the largest European festivals of their kind! We know each other well as organisers and often have brainstorming sessions about each other’s projects.”

Talking of brainstorming: how did you hit on the name of The Crystal Ship?

VAN POUCKE: “Initially, I thought that we should call it Day One. Art first developed during the Neanderthal period. People have been making wall paintings since the dawn of time. But the council in Ostend said that they would like me to make a link with the city and/or the sea. I remember that someone suggested just calling it Street Art Ostend, but for me that was much too cringey. (laughs)

“In the end, I decided to organise a cheese and wine evening with all my mates. A lot of my friends work in the advertising world, so they are really smart when it comes to finding catchy titles. The idea was that I would get them drunk, so that by the end of the evening they would spontaneously come up with the name I was looking for. It was a truly legendary evening. Plenty of wine was drunk and not much cheese was eaten, but sadly my plan backfired. When I woke up the next morning with a sore head, I still didn’t have a suitable name. (laughs)

“That same morning, I was scheduled to meet with the burgomaster and the city council. It had been agreed that at this meeting I would give them a definitive name for the festival. On the way to the town hall in my car, I listened to music by The Doors, one of my favourite bands. Suddenly, Spotify selected their number entitled *The Crystal Ship*. It is one of Jim Morrison’s less well-known songs, but still beautiful and highly poetic. I knew at once: that was the name I needed!”

At that time, Ostend was unfamiliar with the concept of wall paintings. How did the city’s residents react to The Crystal Ship?

VAN POUCKE: “They were surprisingly enthusiastic. In 2016, we launched an appeal designed to attract the owners of suitable walls. For our first edition, roughly 50 percent of the walls we painted were offered to us by local people. That is a lot for an event that is starting from scratch. The following year we were deluged with similar offers. Since then, it has never stopped. We still get mails each week from people who see this as a great way of contributing towards The Crystal Ship.

“The festival means a lot to Ostend and its citizens. They have always been one of our most important target groups and it was never our intention to focus exclusively on attracting visitors from out of town. One of my conditions for organising The Crystal Ship was that the city’s outlying districts should also be involved, not just the city centre. For

me, it is hugely important to create support and acceptance among local residents. As a result, we organise community projects in these districts. This year, for example, we are running a mask workshop in collaboration with Briek vzw, an organisation that offers creative classes to people with mental limitations.

“I tell every artist who we invite to Ostend exactly what the city is, what its inhabitants are like, and why people enjoy visiting the place so much. I think it is vital that they know as much as possible about the location that they are using as a canvas.”

“Right from the very beginning, I was insistent that we should refer to the event as an art festival and not a street art festival. This latter term does not fully cover what the festival is all about.”

Since the start of The Crystal Ship, over 500 works of art have been made in Ostend’s public spaces. These are not just wall paintings, but also sculptures, installations and smaller works. “In addition, we also work with different materials, not just paint,” says curator Bjørn Van Poucke. “Right from the very beginning, I was insistent that we should refer to the event as an art festival and not a street art festival. This latter term does not fully cover what the festival is all about.”

The list of artists who have come to Ostend between 2016 and 2024 includes some famous (inter)national names, such as Roa (Belgium), Dface (UK), Miss Van (France), Aryz (Spain), Wasted Rita (Portugal), Hera (Germany) and Axel Void (US). “I know many artists, but not every painter can make the transition from a classic canvas to a public space. It is my task as curator to assess who is suitable for The Crystal Ship – and who isn’t.”

What criteria does an artist need to satisfy to be considered for a place at The Crystal Ship?

VAN POUCKE: “Above all, I look for artists who are a little out of the ordinary, who do not necessarily follow the crowd. Personally, I also like art that has something to say. If a work of art is creative, technically innovative and has an underlying message, I am immediately sold. (laughs) Art

‘Vanaf dag één vond ik het belangrijk om te spreken van een kunstenfestival en niet van een streetartfestival. Die laatste term dekt de volledige lading niet.’

Sinds het begin van The Crystal Ship zijn er meer dan 500 kunstwerken gemaakt in de openbare ruimte. Daar zitten grote muurschilderingen tussen, maar ook sculpturen, installaties en kleine werken. ‘Daarnaast werken we met verschillende materialen en dus niet enkel met verf’, vult curator Bjørn Van Poucke aan. ‘Vanaf dag één vond ik het belangrijk om te spreken van een kunstenfestival en niet van een streetartfestival. Die laatste term dekt de volledige lading niet.’

Onder de artiesten die tussen 2016 en 2024 naar Oostende zijn afgezakt, pronken grote (inter)nationale namen, zoals Roa (BE), Dface (UK), Miss Van (FR), Aryz (ES), Wasted Rita (PT), Hera (DE) en Axel Void (US). ‘Ik ken veel kunstenaars, maar niet elke schilder kan de transitie maken van een klassiek canvas naar de openbare ruimte. Het is mijn taak als curator om te onderzoeken wie er geschikt is voor The Crystal Ship en wie niet.’

Aan welke criteria moet een kunstenaar voldoen om in aanmerking te komen voor The Crystal Ship?

VAN POUCKE: ‘Ik zoek vooral naar kunstenaars die niet per se in het gareel lopen. En persoonlijk houd ik van kunst die iets te vertellen heeft. Als een kunstwerk creatief, technisch baanbrekend is én een onderliggende boodschap heeft, ben ik verkocht. *(lacht)* Kunst die een maatschappelijk thema aanboort, zoals Banksy doet, raakt mij het hardst.

Maar een kunstwerk kan ook esthetisch mooi zijn. Of grappig. Binnen The Crystal Ship heb je kunstwerken waarbij je voelt dat de kunstenaar iets wil vertellen, maar soms vinden bezoekers een werk gewoon mooi en maken ze er een foto van. Dat is ook oké. Wat een kunstwerk interessant maakt, is persoonlijk en voor iedereen anders. Maar ik probeer er wel voor te zorgen dat er voor ieder wat wils is.’

Werk je daarbij met een shortlist?

VAN POUCKE: ‘Ja. Ik bezoek musea, galerieën, kunstbeurzen, tentoonstellingen... En sinds enkele jaren is er ook een handige tool om kunstenaars te vinden: Instagram. *(lacht)* In een map op mijn computer verzamel ik de namen van kunstenaars die mij bijblijven. Meestal maak ik meteen de oefening voor mezelf. “Zie ik deze kunstenaars iets doen voor The Crystal Ship? En zo ja, wat en waar?”’

Zijn kunstenaars nu sneller te overtuigen om deel te nemen aan The Crystal Ship dan in 2016?

VAN POUCKE: ‘De meeste kunstenaars die in dit circuit werken, zijn actief van hun 25ste tot 35ste. De wereld rondreizen om muurschilderingen te maken, doe je meestal niet meer wanneer je gesetteld bent. Kunstenaars met een internationale carrière doen een 40-tal reizen per jaar. De pool van kunstenaars waaruit je kunt selecteren, is dus niet oneindig.

Het is natuurlijk niet zo zwart-wit. Dat je een gezin hebt, betekent niet dat je geen verre reizen meer maakt voor je job. Maar je wordt wel selectiever als kunstenaar. Ik heb dan weer het geluk dat The Crystal Ship een project is met aanzien. Miss Van, een van de allereerste vrouwelijke straatkunstenaars, zei enkele jaren geleden bijvoorbeeld: “Eigenlijk doe ik geen muurschilderingen meer. Tenzij mijn vriend Bjørn het vraagt.” *(lacht)*

Whils staat voor mij in de top 3 van de beste en bekendste straatkunstenaars ter wereld. Hij etst kunstwerken in muren met een drillboor. Eerder dit jaar heeft hij een werk voor Stad Brussel afgewerkt. Ik stond een beetje *starstruck* toe te kijken, tot hij mij plots benaderde: “Ben jij Bjørn? Eindelijk ontmoet ik jou!” Soms lijken kunstenaars te bekend om te vragen, maar zo zie je maar dat The Crystal Ship een goede reputatie heeft. Er is op dat vlak veel mogelijk.’

Tijdens het Ensorjaar 2024 was het thema van The Crystal Ship ‘Carnival of Life’, verwijzend naar de gemaskerde galabals die de Oostendse kunstenaar organiseerde. Voor het eerst werkte je samen met een co-curator, de Amerikaanse cultuurcriticus Carlo McCormick. Hoe is die samenwerking ontstaan?

VAN POUCKE: ‘Carlo kende Keith Haring persoonlijk. Ze waren erg close. En hij heeft de carrières van veel bekende kunstenaars een boost gegeven. Maar dat is niet de reden waarom we in zee zijn gegaan. Vorig jaar zaten we samen op café in Schotland tijdens NuArt Festival toen ik hem vertelde over James Ensor. “Ensor? Ik ben de allergrootste Ensor-fan”, zei hij. Als tiener was Carlo zo geobsedeerd door Ensors werk dat hij als 17-jarige zijn ouders heeft overtuigd om vanuit New York naar Brussel te reizen voor een tentoonstelling van de Oostendenaar. *(lacht hard)* Carlo was dus de geschikte co-curator voor deze editie. We zijn vervolgens samen door het leven van Ensor gegaan en waren beiden in de ban van zijn befaamde gemaskerde bal: Bal Rat Mort. Dat vonden we beiden een interessant thema dat breed genoeg was om voor te leggen aan onze kunstenaars.’

that taps into social themes, like Banksy does, is the art that makes the biggest impact on me.

“Of course, a work of art can also be aesthetically beautiful. Or funny. At The Crystal Ship you can certainly see works where you feel that the artist wants to tell a story, but some visitors just find a work nice to look at, and so they take a photo of it. And that’s fine. What makes a work of art interesting is highly personal and differs from person to person. I try to ensure that there is something for everyone.”

Do you work with a shortlist?

VAN POUCKE: “Yes. I visit museums, galleries, art fairs, exhibitions, and so on. In recent years, another tool has also appeared that makes it easier to find artists: Instagram! (laughs) I collect the names of all the artists who have made an impression on me in a file on my computer. Usually, I make an immediate analysis of their potential. Do I see them taking part in The Crystal Ship? And, if so, where? Doing what?”

Is it easier nowadays to persuade artists to participate in The Crystal Ship than it was in 2016?

VAN POUCKE: “Most of the artists who work on the street circuit are active between the ages of 25 and 35 years. Travelling the world to make wall paintings is not generally something you do once you are settled. After all, artists with an international career make around 40 trips each year. In other words, the pool of artists from which you can select is not limitless.

“Having said that, everything is not quite as black and white as I have just painted it. Just because you have a family does not mean that you are no longer willing to make long journeys for your work. But you become more selective as an artist. I am fortunate that The Crystal Ship is a project with an excellent reputation. For example, Miss Van, one of the

very first female street artists, said some years ago: ‘I don’t really do wall paintings anymore – unless my friend Bjørn asks me.’ (laughs)

“For me, Vhils is in my top 3 of the best and best-known street artists in the world. He engraves works of art into walls using a power drill. Earlier this year, he completed a project for the City of Brussels. I went to see it and was gazing in admiration when he unexpectedly approached me. ‘Are you Bjørn?’ he asked. ‘I’m so glad to finally meet you!’ Sometimes it seems as though artists are too famous for me to ask them, but The Crystal Ship has such a good reputation that they sometimes make the approach themselves.”

In 2024, during Ensor Year, the theme of The Crystal Ship was ‘Carnival of Life’, a reference to the masked gala balls that the famous Ostend artist liked to organise. For the very first time, you worked with a co-curator, in the person of the American culture critic Carlo McCormick. How did this collaboration come about?

VAN POUCKE: “Carlo knew Keith Haring personally. They were very close. And he has given a boost to the careers of many artists who are now well known. But that is not the reason why we are working together. Last year, we were having a drink in Scotland during the NuArt Festival and I told him about our plans with James Ensor. ‘Ensor?’ he replied. ‘I am the world’s biggest Ensor fan!’ As a teenager, the 17-year-old Carlo was so obsessed with Ensor’s work that he persuaded his parents to take him from New York to Brussels to visit an Ensor exhibition!” (laughs hard) In other words, Carlo was an ideal co-curator for this edition. We went together through Ensor’s life and work, and we were both captivated by his famous masked ball: Bal Rat Mort. We agreed that this was an interesting theme, which was wide enough to offer scope to all our various artists.”

Kun je een voorbeeld geven van hoe je een bepaalde kunstenaar voor dit thema hebt geselecteerd?

VAN POUCKE: 'Ik ben een grote fan van de Duitse schilder Wayne Horse. Hij werkt voornamelijk op doek, maar hij heeft wel een verleden als straatkunstenaar. Als je zijn werk bekijkt, zie je meteen de invloed van James Ensor. Ik ben niet de enige die dat ziet. Toen hij in Oostende was en enkele interviews gaf, kopten de kranten: "De nieuwe Ensor is in Oostende".'

Was elke kunstenaar die je hiervoor contacteerde vertrouwd met het werk van James Ensor?

VAN POUCKE: 'De ene helft was grote Ensor-fan en kon ik makkelijk overtuigen. De andere helft heeft zich verdiept in zijn werk, maar begreep al snel waar ik gelijkenissen zag tussen hun werk en dat van Ensor.'

In een interview zei je ooit dat er nog steeds denigrerend gesproken werd over streetart. Welke rol speelt The Crystal Ship in het maatschappelijk debat rond kunst in de openbare ruimte?

VAN POUCKE: 'In Europa is de klassieke kunstwereld nog steeds neerbuigend over wat wij doen. Er is een Belgische museumdirecteur met wie ik ooit in een jury zat, waar ik mij drie keer aan heb moeten voorstellen. Later bleek dat die persoon de kunst van The Crystal Ship minderwaardig vindt. Het publiek denkt zo niet, enkel de professionele sector.'

In Amerika of in Aziatische landen gebeurt dat niet. Of je nu op doek schildert of op een muur, daar is elke kunstenaar gelijkwaardig. Ik geloof ook dat wij vroeg of laat hetzelfde stadium zullen bereiken. De cultuurbobo's zullen wel bijdraaien. De hokjes vallen steeds meer weg. Streetart gaat niet verdwijnen.'

Als je nog dieper in je glazen bol kijkt: waar strandt The Crystal Ship?

VAN POUCKE: 'Wij varen niet, wij vliegen! (*lacht*) Ik wil niet dat het schip strandt. Dit is mijn grootste passie. Ik kan mij niet inbeelden dat ik ooit iets anders doe. Er zitten nog veel ideeën in mijn hoofd die ik wil uitwerken. De honger is er nog. Dus ik denk nog lang niet aan stoppen.'

Can you give an example of how you selected a particular artist for this theme?

VAN POUCKE: "I am a great admirer of the German painter Wayne Horse. He now works primarily on canvas, but also has a past as a street artist. If you look at his work, you can immediately see the influence of James Ensor. And I am not the only one who thinks this. When he was once in Ostend, he gave a number of press interviews. The headlines proclaimed: 'The new Ensor is back in town.'"

Were all the artists you contacted familiar with Ensor's work?

VAN POUCKE: "About half of them were already Ensor fans and therefore easy to convince. The other half took a close look at his oeuvre and soon decided that they could see enough similarities with their own work."

In an interview, you once said that many people still look down their noses at street art. What role does The Crystal Ship play in the debate about art in public spaces?

VAN POUCKE: "In Europe, the classical art world is still patronising about what we do. I once sat on a jury with the director of a Belgian museum and I had to introduce myself three times before he knew who I was! I later learnt that he regards the art produced for The Crystal Ship as being somehow inferior. But that is not what the public thinks; it is only the professionals.

"That kind of thing doesn't happen in America or Asia. It makes no difference whether you paint on a canvas or a wall: all artists are viewed the same. I am convinced that sooner or later this will also happen here in Europe. The culture bigwigs will eventually come around. Pigeonholing is becoming ever harder to justify. And street art is certainly not going to disappear."

If you look a little deeper into your crystal ball, how far do think The Crystal Ship can ultimately go?

VAN POUCKE: "Even though we are a ship, we are not sailing: we are flying! (laughs) And I don't want our ship to run aground! This festival is my greatest passion. I cannot imagine doing anything else. There are still so many different ideas in my head that I want to try out. The hunger is still there. So I am not thinking about quitting just yet. Far from it!"

Case Maclaim
KMG
Dulk
En Plein Public
Hera
Hoxxoh
Ilke Cop
Katie Green
Marina Capdevila
Pixelpancho
Wayne Horse
Motel7
Caco
Falko Fantastic
Jaune

Carnival of Life

2024

Case Maclain
DE

2024

Tot Case Maclaim zich ermee begon te bemoeien, werd streetart gekenmerkt door een eerder cartooneske stijl met uitgesproken typografie. Op het einde van de twintigste eeuw zette de Duitse kunstenaar daar met zijn Ma'Claim Crew een opzienbarend punt achter. Meer nog: vandaag wordt Maclaim gezien als de peetvader van de (foto)realistische streetart, als de man die de grens wegveegde tussen graffiti- en schilderkunst. Kortom: de uitgelezen street artist om een portret te maken van James Ensor – gebaseerd op diens roemruchte *Zelfportret met Maskers* uit 1899, maar dan met de witte 'smiley' die vaak terugkeert in de portretten van Case Maclaim.

Up until Case Maclaim got involved, street art was characterised by a rather cartoonish style with bold typography. At the end of the 20th century, the German artist and his Ma'Claim Crew put a startling end to that. In fact, today Maclaim is seen as the godfather of (photo)realistic street art, as the guy who erased the line between graffiti and painting. In short, the perfect street artist to create a portrait of James Ensor – based on his illustrious 1899 *Self-Portrait with Masks*, but featuring the white 'smiley face' that often recurs in Case Maclaim's portraits.

